

1923-02-05
Blædel, Leif Jacob

Af Hans Hertel

Fra: www.politiken.dk

Kejserpingens søn blev en grævling

Journalist Leif Blædel
fylder 90 år i morgen.

Fødselar. Æblet falder ikke langt fra stammen – tre generationer af familien Blædel har levet af at skrive. – Foto: Lars Hansen (arkiv).

Journalist Leif Blædel, Virum, var næsten forudbestemt til at blive bladmand, men han måtte en lille omvej.

Som uregerlig blev han deporteret til Sorø Akademi, og sin samlede skolegang har han kaldt en ørkenvandring.

Som ung under besættelsen kunne man løbe hornene af sig i det hektiske forlystelsesliv og i den mere hektiske illegalitet, og i de selvironiske memoirer 'Et forår i minfeltet' (1989) fortæller Blædel om tiden som »sabotørvikar« i en verden af ølglade svirebrødre og værnemagere med »tegnebøger så fede som bibler«.

Men Leif Blædel er også femte og yngste barn af Nic. Blædel - den legendariske skribent, der i den grad advarede mod nazismen, at han som udenrigsredaktør på Berlingske Tidende blev tvunget på orlov efter tysk krav - og 9. april 1940 helt væk fra sin stilling.

Berlingske betalte anstændigvis fortsat Blædel løn og gav ham diskret kontor på den anden side af Pilestræde sammen med Pingklubben, og her blev han organisator for den tidlige illegale presse under dæksnavnet 'Kejserpingen'.

I den fase fik han god hjælp af sin oprørske 20-årige søn, og Blædel junior stod bi, da Blædel senior natten til 29. august 1943 sammen med 200 andre gidsler blev anholdt af tyskerne og ført til Alsgades Skole. Leif fik sin far frigivet som dødssyg, og det var han, af mavekræft, og døde tre måneder efter som 61-årig.

Grævling med notesblok

Unge Blædel arvede sin fars skrivetalent og civilcourage, og træt af livet som lommebohème og dørsælger gik den 24-årige i 1947 ind fra gaden på Information og blev politireporter.

Hans selvbevidste stædighed, uimponeret af alle autoriteter, blev til 39 års velsignelse for Børge Outzes og Erik Seidenfadens avis, for kejserpingens søn viste sig at være en

grævling, der gravede ud og bed sig fast.

Sammen med Erik Nørgaard angreb han slinger i retsplejen. Han kunne dreje en sag 180 grader rundt til en uventet historie. Han findyrkede kulturreportage og radio- og tv-stoffet, både som en eminent radioanmelder og som reporteren, der med gode kilder i Rosenørns Allé kunne afdække studehandler i radoråd og programudvalg.

Blædel blev en særlig *pain in the ass* på skinhellige magtmennesker som pastor Svend Aage Olsen, formand for Kristelig Lytter- og Fjernseerforening.

I 1956, da tre konservative folketingsmænd ville have rigsadvokaten til at forbyde Henry Millers 'Sexus', var Blædel manden, der ringede op og spurgte, om de havde læst romanen. Det havde de ikke.

Og da Søren Krarup i tv i 1966 sammenlignede Poul Henningsen med Hitlerjugend, var Blædel straks i telefonen til præstegården i Seem per Ribe, fik pastoren til at 'forklare' sig og hængte hans nonsens til tørre i samme dags avis.

Gastronomisk pioner

Leif Blædel blev også bladets gastronomiske pioner, da han fra 1961 - parallelt med Mogens Brandt i Politiken - begyndte at anmelde restauranter efter uanmeldte besøg. I spalten Til bords og i bogform gik den franskforvænte Jacques de France til kamp mod datoæg, papkyllinger og papmachéflutes.

Madbranchen var smækfornærmet, men det var led i Blædels livslange indsats for kvalitet og ærlig snak. Og det virkede.

Lige så logisk blev han redaktør af Forbrugerrådets månedsblad, Tænk, efter Poul Henningsen. PH - i evig clinch med populisme og konformisme - var Blædels valgfader, som han fortsat med usvigelig loyalitet forsvarede i tykt samt tyndt.

Modsigelseslysten fik i 1986 Blædel til at gå fra Information til Weekendavisen, og her kan man stadig møde den ubestikkelige og uforudsigelige Rasmus Modsat.

Nu bor han i Virum med sin kone, skuespilleren Annegrethe Nissen, nær deres kriminalistiske datter Sara Blædel, og der følges fortsat godt med fra stuelejligheden på Frederiksdalsvej. Ingen skal føle sig sikker. Grævlingen kan stadig bide til.